

Csáji László Koppány

Nő selyemtunikában

Béci a grundról hazafelé menet egyszer tanúja volt, ahogy a kihalt utcán egy teherautó száguld végig, és a kereke alól felpattanó kő nekicsattan egy pincehelyiség fehérre festett ablaküvegének, apró lyukat ütve jobb felső sarkán. Nem tudta, mi van odabent, azt sem, hogy miért festették fehérre belülről az ablakot, de ösztönösen belesett az alig kisujjkörömnyi lyukon. Az talán még a pupillájánál is kisebb volt, ezért a látványt fehér glória övezte. Amit látott, soha nem felejtette el. Egy csodálatos nő vette le éppen selyemtunikáját a fürdőszobában. Láthatóan zuhanyozni készült. Az alig tizenkét éves Béci még sohasem látott hasonlóan szépet. Anyja egy varrodában dolgozott éjszakáig, és már oly sok éve bezárkózott fürdéskor, hogy elfelejtette azokat az éveket, amikor még beléphetett hozzá. A grundon töltött tengőzós-focizós évek alatt lassacskán elfelejtette, hogy milyen is egy nő teste. Anyja nem olvasott színes magazinokat, a külvárosi bérkaszárnnyák között akkoriban még nem voltak óriásplakátok, és mivel szegények voltak, strandra sem járt a kölyök, így aztán különlegesebb volt számára a látvány, mint amilyen egy tehetősebb osztálytársának lehetett volna. Megdobbant a szíve, és valami odaszögezte a lyukacskához. Aztán rádöbbsent, hogy mit csinál, és hirtelen körülnézett. Sötétedett már az október végi, esős időben, senki sem járt az utcán. Bécinék elkezdett izzadni a tenyere, és tekintete visszatért a lyukhoz. A nő épp belépett a zuhany alá, magasra tartotta tekintetét, és a forró víz lassacskán végigcsorgott a testén. Bizonyára ráért, mert egy percig állt így, csak azután kezdte beszappanozni magát, roppant alaposan. Fénylő bőre olyanná vált, mint valami porcelánszobor. A forró víz gőze egyre inkább betöltötte a helyiséget, és Béci már-már csupán lelki szemével látta, ahogy elkezd leöblíteni magáról a habot. Észre sem vette, hogy egy férfi közelít az utcán. Csak arra riadt fel, hogy az ráförmedt:

– Mit bámulsz itt a kupleráj pincéjénél, kishaver? Úgysem látsz be az üvegen, hiszen be van mázolva, nehogy a kuncsaftok ingyen jussanak némi ízelítőhöz...

Béci felugrott és elszaladt. Fogalma sem volt, hogy mi az a kupleráj, csak az jutott eszébe róla, hogy rendetlenség, de ez értelmetlennek tűnt. Nem tudta kivenni fejéből a látottakat, egész este, sőt egész éjszaka ezek a varázslatos képsorok jártak lelki szemei előtt. Fogalma sem volt, hogy miért ígérte meg a látvány, hiszen nem tudta, mit kezdjen vele. Egész egyszerűen, szívmengető élmény volt. De tudta: leskelődni bűn, ezért aztán nem mondta el senkinek, hogy mi történt vele hazafelé. Apja a vasgyárból csak éjjel után jött haza, elment zuhanyozni, majd vacsorázott és lefeküdt. Béci hallotta, amint hajnalban az első villamos elötyög a közeli főúton, majd pedig elindul munkahelyére édesanyja. Reggel mégsem volt fáradt. Felöltözött, felkapta a kikészített uzsonnát a konyhában, vállára vette iskolatáskáját, és elindult a suliba. Olyan nap volt, mint a többi. Hazajött, le a táskát, és ki a grundra, focizni! Csatak, Fefe

és Musztáng már ott várták, hogy meg hozza a labdát, és passzolgattak, amíg megjöttek a többiek. Nagyot küzdöttek, hiába szemerkélt az október végi eső, jól leizzadtak, és ahogy kezdett sötétedni, hazaindultak. Ekkor dobant meg Béci szíve ismét, és jutott eszébe, hogy most mi is jön. Elbúcsúzott a társaitól, és hazaindult. Ahogy a macskaköves úton a nő utcájába kanyarodott, lelassította lépteit. Egy idős pár sétált vele szembe. Alig bírta kivárni, hogy végre elhaladjanak az ablak mellett és bekanyarodjanak a sarkon. Egy katonai dzsip dőcögött felé, és az utasoldalon egy altiszt hatalmas reflektorral világított oldalra, mintha valakit keresnének. Elment ez is. Ott maradt Béci az ablaknál ácsorogva, egyedül. Leguggolt, és szemét a lyukra tapasztotta. Nem volt bent senki. Várt egy-két percet, majd nagyot sóhajtott, és elindult haza. Már a következő saroknál volt, amikor megint tétovak lettek a léptei, és végül visszasietett az ablakhoz. Épp időben. A nő belépett szobácskájából a fürdőbe, a már ismerős selyemtunikában.

Így ment ez ettől kezdve napról napra, évről évre. Béci valahogy megérezte, hogy mikor kell az ablakhoz lépnie, szinte mindig ott találta a nőt. Közben cseperedett, vagányabb lett. Egyre kevésbé volt óvatos. Bízott abban, hogy a kihalt utca eldugott szegletében úgyszem látják meg. A szemközti bérház ablakaiból azonban többen észrevették. Volt, hogy egy nyugdíjas – merő tréfából – almacsutkát dobott rá, s amikor Béci ijedten odafordult, az öreg gyorsan visszahúzódott az ablakból. Béciről, az alkonyati kukkolóról – bár hozzá ez sohasem jutott vissza – már anekdotákat és vicceket is meséltek a környéken. Amikor szembejött az utcán, néhányan megmosolyogták. Mások rosszállóan néztek rá, de a legtöbben a környék egyik csodabogarának tartották, akit megígézett e szenvedély. „Miért? Jobb, mintha szipuzna!” – mondogatták többen, hiszen volt jó néhány suhanc, akiket a ragacsos álmodozás legalább ennyire rabul ejtett. Így tűnt el a grundról Csata is, aki beállt a híd alatti bandába, és zacskóba temetett fejfelé ácsorgott esténként. Pedig micsoda bal lába volt, és micsoda góljai! Csak kevesen tudták, hogy hol lakik Béci pontosan, de azt valahonnan tudni vélték, hogy apja nemrég egy üzemi balesetben halt meg a gyárban, anyja pedig azóta minden este gyertyát gyújt és sírdogál. Néhányan sajnálták, mások titkon irigyelték, hogy ő láthatja a pince titkait, megint mások egyszerűen kigúnyolták. Béci pedig mániákusan járt a rejtett ablakhoz, amelyet sohasem javítottak meg, mintha sejtették volna, hogy valakinek ez az aprócska rés mennyire sokat jelent.

Egy idő után eljutott Nelli fülébe is a hír, hogy van egy tizenéves csodálója. Barátnőjével, Kamillával egy alkalommal úgy szervezte, hogy szembetalálkozzon a foci után arra sétáló fiúval. Kamilla oldalba bökte, hogy „na, ő az!”, és a lányok halk mosollyal jelezték a fiú felé, hogy most már nem egyoldalú élményről van szó. Nelli alig észrevehetően rávillantotta szemét a fiúra, aki elpirult, hiszen felismerte a lányt, akiről immár három éve álmodozott. Tizenöt évesen még nem is tudta elképzelni, hogy ez a nézés mit jelenthet, de onnantól kezdve már Nelli is lopva oda-odapillantott a fürdőszobából az ablak sarkára. Ismét eltelt egy év. Hiába történt már meg ezerszer az a csodás pillanat, hogy Béci kileste Nelli testének titkait az aprócska lyukon át, semmit sem vesztett varázsából. Egyszer a villamoson is találkoztak. Béci nem is sejtette, hogy most miért a nő pirul el. Hirtelen olyan gyorsan kezdett dobogni a szíve, mint egy riadt kis-

madaré. Érezte Nelli csábítóan édes parfümillatát, és amikor valaki ráköszönt Nellire, megtudta a nő nevét is. Aztán leszállt, és a villamoskocsi ablakából Nelli még hosszan nézte, vajon melyik házba tér be. Béci lassan hasonlóan fontossá vált Nellinek, mint amennyire ő volt a serdülő fiúnak. Kölcsönösen álmodoztak egymásról, de soha sem merték volna megszólítani egymást. Béci azért nem, mert még félszeg volt, és szégyellte az arcát elborító pattanásokat, nem érezte magát érett férfinak; Neli pedig azért nem, mert tudta, meg is büntethetik, ha leszólít egy kiskorút. Ezután csak nagy ritkán látták egymást az utcán, de akkor sem szóltak egymáshoz.

Béci közben befejezte a szakmunkásképzőt és elhelyezkedett a gyárban, bár még csak tizenhét éves volt. Munka után továbbra is fociztak a sráccal. Béci egy nap nem bírta tovább, és elmondta élményét két legjobb barátjának. Megpróbálta elmagyarázni, miféle szerelmet érez. Azok röhögtek, de irigyelték is. Fefe könyörgött, hogy aznap hadd menjen ő is el Bécivel, hadd lássa ő is ezt a csudát, de Bécit felháborította az ötlet. Megbánta, hogy elárulta a titkát, de nem volt már visszaút. Fefe ragaszkodott hozzá, hogy beavassa őket is az élménybe.

– Mit vagy úgy oda? Csak egy idegen. Nekem is jogom van megbámulni.

– Még egy szó, és kiverem a fogad, te állat! – förmedt rá Béci.

– Most miért? Mi a haverjaid vagyunk, nekünk igazán megmutathatod... vagy olyan ronda szegény, hogy inkább szégyelled? – röhögött ismét Fefe és Musztáng.

– A világ legszebb nője, ti barmok! Nem értitek, hogy ő csak az enyém?! Talán egyszer feleségül is veszem! Ő az álmaim nője...

– Képelem, milyen álmok lehetnek... – verte hátba Fefe. – Anyád reggel moshatja a lepedőt!

– Pofa be, te mocskos disznó! – lökte mellbe Béci. Nem volt ő se fából, egy ideje már ő is bezárkózott a fürdőszobába, és tudta, hogy mire célzott a barátja, mégis felháborodott a dolgok illetén beállításán. – Nevetséges! Én szeretem azt a nőt. Mit értetek ti a szerelemhez?!

– Én már kefélttem, kishaver, érted-e? Úgyhogy nekem ne pofázz, hiszen te még szűz vagy! – szólt nagyképpően Fefe – Ha nem a pattanásaiddal törödnél, már te is megdöntöttél volna néhány bigét. De te igyekszel haza anyukához, és közben megállsz a barátnődre élvezni az ablakban!

– Ha folytatod, esküszöm, megöllek!

– Ennek fele sem tréfa! – vágott közbe Musztáng. – Szevasztok, skacok, holnap találkozunk!

Musztáng és Fefe elviharzott, Béci mégsem mert aznap a lány ablakához menni. Másnap viszont, amikor a haverok nem hozták szóba a dolgot, már nem bírta tovább, és hazafelé ismét a világos ablakhoz térdelt. Már ezerszer látta a lányt; behunyta a szemét, és elképzelte, ahogy Nelli odasétál az ablakhoz, feláll a padra, és egy csókot lehel a fehér üvegre, pont oda, ahol Béci arcát sejtí. Hirtelen kinyitotta a szemét, és úgy érezte: viszonszeretik. Aztán elindult. Távolról valamiért hátrafordult, és látta, hogy Fefe ott térdel a járdán. Elkezdett felé rohanni, de Fefe észrevette és eliszkolt. Béci utána. Ordított, hogy elkapja, hogy megöli, mire Fefe még vesztebb futásnak eredt. Béci végül mégis utolérte, leteperte, és addig verte, amíg ki nem esett Fefe foga. Attól Béci valahogy meg-

nyugodott, és elkezdett nyöszörögni, mintha bánná a dolgot, de ismételtette, hogy megérdemli Fefe, amit kapott, mire az egykedvűen közölte:

– Te baromállat! Az egy kupleráj. Egy baszoda. Ott a nők pénzért fekszenek le a férfiakkal. Néhány nap múlva tizennyolc leszel, összespórolhatsz egy menetre.

Fefe feltápáskodott, letörölte szája széléről a vért, és elballagott. Bécinek eszébe jutottak az első alkalommal hallottak. Összetört. Mintha legbelül már eddig is sejtette volna, hogy mi lehet a titokzatos ablakos mögött a szuterénben, de a kapun nem volt semmi jel, se piros lámpa, se az ajtónál álló fekete kidobóember, ahogy a fekete-fehér filmekben látta. Így nem is fogalmazódott meg benne, hogy ez egy piros lámpás ház. Egyáltalán honnan tudja ezt Fefe? – töprengett. Tán csak nem járt ott? Nem, hiszen negyedével fiatalabb Bécinél. Baleknak és bolondnak érezte magát, és lesújtva ment haza. Rélmások gyötörték: napról napra azt álmodta, hogy vörösre mázolják az ablakokat, betömik a lyukat, és bentről egyre hangosabb, kéjes hangok hallatszanak. Nellit szólongatta, de a nő csak kacagott és csevegett odabent, hallhatóan nagy társaságban. Béci tehetetlen dühében végül betörte az üveget, és beugrott az ablakon. Összevissza vágta magát, és véres kezével törölgette felszabdalt arcbőrét. Mindenki sikított, és úgy néztek rá, mint egy örültre. Nelli kiszaladt. Az egész álom filmszerű volt és kilátástalan. Nem tudott szabadulni ettől egészen a tizennyolcadik születésnapjáig, amikor kapott nagyanyjától annyi pénzt, amennyit így, együtt még sohasem látott. Felriadt álmából. Csatazott a verítéktől. Halkan felöltözött, magához vette személyi igazolványát, az ajándék pénzt, és a többit is, amit az évek alatt összekuporgatott, majd elindult a kupleráj felé. Egy lélek sem volt az utcán. Semmilyen zsvajt nem hallott bentről, de világosak voltak az ablakok. Bement a kapun. Azonnal meglátta a szuterén felé vezető ajtót. Bekopogott. Egy idősebb nő nyitott ajtót, aki mintha felismerte volna.

– Van már maga tizennyolc, fiatalember?

Megmutatta az igazolványát. A hölgy betessékelte a szalonba, ahol két idősebb úr ült hölgyek társaságában, majd szólt Nellinek, aki egy percen belül megjelent az ajtóban. Béci ránézett, és megint veszettül dobogott a szíve. Nem tudta, mitévő legyen, hogy kezdje a beszélgetést. Arra gondolt, hogy előveszi az összes pénzét. Két kezében tartotta a nagy halom pénzt, és sóvárogva a nő felé nyújtotta. Nelli odalépett, szó nélkül lekevert neki egy pofont, és kimérten megszólalt:

– Távozzon, fiatalember! Nem üzletelek kukkolókkal.

Béci összerezzen. Tehát mindenki mindent tud. Kihullottak kezéből a pénz. Felháborodás és döbbsent keserűség kavargott benne. Büszke várakozása tehetetlen remegéssé változott. Nelli távozott a szobából, ahol immár síri csend lett. Aztán egy fiatal nő, Kamilla Béci elé guggolt, felnézett rá, mosolygott, s elkezdte lassan összekotorászni a széthullott pénzt.

– Minek jöttél ide? – suttogta, majd hangosan folytatta: – Szeretnéd, hogy megvigasztaljalak?

Béci azonban nem bírta tovább a szégyenteljes helyzetet, otthagya a pénzt és elsomfordált. Hamarosán keresett magának egy külföldi munkát Németországban, s egy hónap múlva már ott dolgozott. Soha többet nem járt abban az utcában, és soha többé nem látta a barátait, se Nellit.